

po klancu. Od groze ni mogel premkniti nog, ni mogel kričati . . . Da bi skočil preko črnega potoka, ubežal! . . . A tam, glej, se je zgenilo telo, vzdignila se je glava in zasmejale so se mu v obraz vesele bratove oči . . . Opotekal se je, gazil je po krvi — klicale so ga strašne svetle oči, vabile. Ni se ozrl in ni videl, toda roke so našle desko, široko in debelo, hlođu podobno. Vzdignil je, zamahnil in ostri rob je padel z vso močjo naravnost na čelo, med oči, in bratove oči so ugasnile.

Izvil se je krik iz tišine, proseč in očitajoč; Tonetu so se zašibile noge, vzkriknil je in se je pogrezal v potok . . .

»Zakaj ne spiš, Tone?«

Tone je pogledal materi v obraz in je zajokal.

(Konec prihodnjič.)

Nebo žaluje.

Nebo odelo se je v črno haljo. —

Morda žaluje? Ah, Bog ve zakaj?

Odplavale so zvezde v temno daljo,
ne bode jih, ne bode jih nazaj!

V kopréno črno deva se odéla,
žaluje po ljubimcu — ni ji zvest . . .

In upov zvezda ji je otemnela,
da k ciljem več, ah, k ciljem več ni cest . . .

M. P. Nataša.

Jeseni.

Tam zunaj je tiho in mirno,
tam zunaj diha smrt
in listje pada in krije
naravo v rumeni prt.

Tam zunaj je smrt, a solnce
smehljaje se z neba gre,
kakor ti se smehljaš, ko za tabo
mi strto srce mre.

A. Gradnik.